

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 759/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15.07.22r. roku sygn. II K 507/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzut:</p> <p>1.obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 415 § 1 kpk poprzez jego bezzasadne zastosowanie i niezasadzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązku naprawienia szkody, z uwagi na to, że ewentualne roszczenia dotyczą należności, o których</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny (2a)</p> <p># niezasadne (1, 2b)</p>	

orzeczone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydział Cywilny z dnia 13 stycznia 2016r. w sprawie I ACa 925/15 podczas, gdy roszczenie o naprawienie szkody wynikające z popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 kk nie jest tożsame z roszczeniem egzekwowanym w toku postępowania egzekucyjnego w związku z którym doszło do udaremnienia albo uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela, a zatem o tym roszczeniu nigdy prawomocnie nie orzeczono przez co brak jest podstaw do nieorzekania obowiązku naprawienia szkody;

wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i apelacji obrońcy zarzut:

2. **rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, gdzie:**

a. w ocenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego orzeczona wobec oskarżonego kara

	<p>pozbawienia wolności jest rażąco za niska i nie uwzględnia stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy oskarżonego oraz nie odpowiada potrzebom kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,</p> <p>b. w ocenie obrońcy orzeczona kara jest za wysoka, niedostatecznie uwzględnia sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz przyznanie się oskarżonego do zarzucanego czynu, a wymierzone kary są zbyt dotkliwe i nie spełniają zamierzonych celów kary;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie sąd odwoławczy zauważył, że sąd I instancji nie naruszył w przedmiotowej sprawie w żaden sposób przepisów postępowania związanych z oceną</p>				

zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności określonych w art. 7 kpk. Dowody te zostały oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia. Przez pryzmat tak dokonanej oceny, brak jest w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń, co do dokonanych przez sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Zgodnie z nimi wnioski wnioskodawcy przez oskarżyciela posiłkowego (jego pełnomocnika) kwota 187.400 zł. to wartość przedmiotów, jakie w ramach przypisanego oskarżonemu A. K. (1) przestępstwa, usunął on spod egzekucji komorniczej prowadzonej pod sygnaturą Km 237/16. Egzekucja ta była natomiast wynikiem wniosku wierzyciela – oskarżyciela posiłkowego, jaki ten złożył do komornika celem przymusowego wykonania orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydział Cywilny z dnia

13 stycznia 2016r.
w sprawie I
ACa 925/15. Dłużnik
bowiem - oskarżony
nie uiścił
dobrowolnie
zasądzonej w
wyroku sądowym na
rzecz
pokrzywdzonego
określonej kwoty
pieniędzy. Usunięte
spod egzekucji
przedmioty były
zajęte przez
komornika
sądowego w toku
prowadzonej w/w
egzekucji
komorniczej.

Właśnie z tego
powodu nie
przekonuje
argumentacja
apelanta –
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, iż w
sprawie błędnie
zastosowano art.
415 § 1 kpk,
albowiem roszczenie
o naprawienie
szkody wynikające z
popęlnienia
przestępstwa z art.
300 § 2 kk
nie jest tożsame z
roszczeniem
egzekwowanym w
toku postępowania
egzekucyjnego, w
związku z którym
doszło do
udaremnienia albo
uszczerplenia
zaspokojenia
wierzyciela, a zatem
o tym roszczeniu

nigdy prawomocnie nie orzeczono. W konsekwencji zdaniem skarżącego brak było podstaw do nieorzekania obowiązku naprawienia szkody. Pełnomocnik przywołał także orzeczenia Sądu Najwyższego, gdzie postawione tezy pokrywają się z tokiem rozumowania apelanta (V KK 9/12 i III K 25/18) na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd odwoławczy zważył, że intencją ustawodawcy dla zaistnienia klauzuli antykumulacyjnej określonej w art. 415 §1 kpk było wyeliminowanie sytuacji, w której w związku z tą samą szkodą (z racji dochodzenia tego samego roszczenia) w obrocie prawnym funkcjonowałyby dwa lub więcej tytułów egzekucyjnych.

Reguła ta ma wyłączać jedynie realną możliwość bezpodstawnego wzbogacenia się wierzyciela i to jest jedyny powód jej ustanowienia - tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r.V

KK 317/21, Legalis). Zakaz ten odnosi się przy tym do każdego określonego w ustawie przypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i bez znaczenia pozostaje np. skuteczność prowadzonej egzekucji. Jeśli pokrzywdzony wybrał drogę postępowania cywilnego do dochodzenia roszczenia i drogę tę zakończył uzyskując orzeczenie przyznające mu dochodzoną kwotę (z odsetkami), to bezskuteczność egzekucji nie zmienia zakazu ustanowionego w z art. 415 § 1 KPK (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2021 r. II AKa 2/21).

Sądowi odwoławczemu, w składzie rozpoznającym przedmiotowa apelację, znane jest orzeczenie Sądu Najwyższego przywołane przez apelanta – III KK 25/18. Zgodnie z jego tezą, zastosowanie tzw. klauzuli

antykumulacyjnej w odniesieniu do sprawców przestępstw polegających na udaremnieniu zaspokojenia roszczeń, co do których toczy się inne postępowanie lub już o nich prawomocnie orzeczono, oznaczałoby przyznawanie im „swoistej premii za popełnienie przestępstwa”. Taka natomiast wykładnia klauzuli tj. wobec takich konkretnie sprawców, w ocenie tego Sądu nie zasługuje na aprobatę, bo: „zmierza do pozbawienia pokrzywdzonego realnej możliwości naprawienia poniesionej szkody i jednoczesnego pozostawienia owoców przestępstwa” (opubl. OSP 2021/4/27). Zdaniem sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie trudno jednak mówić o „pokrzywdzeniu” pokrzywdzonego, czy też o dodatkowym jego pokrzywdzeniu, poprzez brak zasadzenia wnioskowanej przez apelanta kwoty

187.400 zł., bo przecież ta kwota już ma swoje „zasądzenie” w przywołanym na wstępie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi (stanowiąc de facto część zasądzonej w nim sumy pieniędzy). Kwota 187.400 zł. stanowiła wartość przedmiotów zajętych dla potrzeb egzekucji całej sumy zasądzonej w sprawie ACa 925/15. Z ugruntowanego orzecznictwa sądów, także Sądu Najwyższego wynika, że nawet nieskuteczność egzekucji zasądzonej kwoty pieniężnej „podpada” pod klauzulę antykumulacyjną i nie można ponownie orzekać o tym samym roszczeniu. Dokonane w przedmiotowej sprawie przez oskarżonego usunięcie mienia zajętego przez komornika, prowadziło w efekcie do takiego właśnie skutku - bezskuteczności prowadzonej egzekucji (całkowitej, częściowej).

Czym innym jest natomiast ocena

zachowania
oskarżonego,
podejmującego
czynności
przestępczych
określonych w art.
300 § 2 kk i
właściwe ukaranie za
tak przypisany czyn.

Każde udaremnienie
czy uszczuplenie
zaspokojenia
wierzyciela oznacza
przecież jakąś
powtórna jego
wiktyimizację: bo raz
został pokrzywdzony
„cywilnie” (stał się
wierzycielem, który
musiał dochodzić
zaspokojenia swoich
roszczeń na drodze
prawnej, uzyskując
wcześniej orzeczenie
sądu czy innego
organu), a
dodatkowo
„karnie” (jego
dłużnik, w celu
udaremnienia
owego orzeczenia,
dokonuje
przestępczych
działań wobec
przedmiotów
zajętych, czy
zagrożonych
zajęciem składników
mienia). Stanowi
to jednak istotę
przypisanego
przestępstwa. Za tak
ustalone
zachowanie, podjęte
wobec swojego
wierzyciela,
działając celowo i
skutkowo, sprawca
ponosi stosowną

karę. Nie zawsze także z ewentualnego usunięcia sprawca będzie miał wymierne dla siebie korzyści. Może działać chcąc dodatkowo np. dokuczyć swojemu wierzycielowi. W przedmiotowej sprawie ustalono, iż sprawca przekazał usunięte składniki majątku na złom (uzyskując z tego jakieś profity, ale też znamiona czynu byłyby spełnione przy wywiezieniu składników na złom bez jakiegokolwiek gratyfikacji). Właśnie dlatego argumentacja związana z „pozostawieniem sprawy owoców przestępstwa”, wywiedziona w przywołanych przez apelanta orzeczeniu, nie zawsze przekonuje.

Sądowi odwoławczemu znane są także orzeczenia sądów, w tym Sądu Najwyższego, w których wywiedziono odmienny wniosek, co do zastosowania klauzuli antykumulacyjnej wobec sprawców przestępstw, o jakich

mowa w art. 300 §2 kk. Jest to przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019r. wydany w sprawie sygn. V KK 119/18. W orzeczeniu tym uznano, że podstawowym celem penalizacji zachowań określonych w art. 300 § 2 KK jest ochrona indywidualnych interesów majątkowych jednostek, a głównym przedmiotem ochrony w tym przepisie są usankcjonowane orzeczeniami sądów roszczenia uprawnionych wierzycieli i ich zabezpieczenie przed nieuczciwymi zachowaniami dłużników, zmierzającymi do uniemożliwienia im zaspokojenia tych roszczeń, natomiast dobro wymiaru sprawiedliwości, postrzegane przez pryzmat powagi orzeczeń sądowych jest w przypadku tego przepisu ubocznym przedmiotem ochrony. Na tle zaistniałego stanu faktycznego za zasadne uznano

zastosowanie klauzuli antykumulacyjnej wobec jednego ze sprawców (sprawa dotyczyła dwóch). Uznano w nim, że: ....nie negując możliwości dochodzenia od sprawcy przestępstwa z art. 300 § 2 kk naprawienia tej szkody, którą wyrządził swoim zachowaniem powodującym udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenie roszczeń wierzyciela, wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania nie wykazały, aby obowiązek naprawienia szkody, który należałoby nałożyć na oskarżonego w związku ze skazaniem za przypisane mu przestępstwo, obejmował swoim zakresem inną szkodę niż ta, której dotyczyło roszczenie będące przedmiotem opisanego szczegółowo rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego (...), a w toku postępowania nie ustalono, aby czyn przypisany temu

właśnie sprawcy spowodował szkodę, której skompensowanie wymaga uzyskania przez pokrzywdzoną nowego tytułu egzekucyjnego przeciwko niemu.

Reasumując: przekonują ustalenia sądu meriti i wywiedziony przez niego wniosek, co do tożsamości podmiotowo-przedmiotowej roszczeń.

Sąd odwoławczy zważył, że nie jest wykluczonym, a nawet pewnym, iż w związku z przedmiotowym zachowaniem oskarżonego, doszło do powstania po stronie pokrzywdzonego szkody związanej ściśle z popełnionym czynem, której nie obejmowałaby już zastosowania klauzula antykumulacyjna.

Są to np. koszty wyłożone tytułem dodatkowego wynagrodzenia dla komornika, dla jego działań podjętych w związku z dokonaniem usunięciem mienia, koszty związane z dojazdami, wszelakie koszty,

jakie poniósł
pokrzywdzony
związku ze swoimi
działaniami
śledczymi (w
przedmiotowej
sprawie
pokrzywdzony w
istocie przejął na
siebie rolę
poszukiwania
dowodów
przestępstwa),
koszty związane
z zasięgnięciem
ewentualnej opinii
prawnej, porady etc.
W odniesieniu do
takowych brak było
jednak wniosku o
jej naprawienie, ani
ustaleń
pozwalających na
matematyczne
wyliczenie.

W odniesieniu do
zarzutu związanego z
niewspółmiernością
zastosowanej wobec
sprawcy represji
karnej, częściowo
zasadnym okazał się
zarzut podniesiony
przez pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, a jego
postawienie
uzasadniało
nałożenie na
oskarżonego przez
sąd odwoławczy
dodatkowego
obowiązku
związanego z
wykonaniem, w
zakreślonym
terminie czasu,
orzeczenia Sądu
Apelacyjnego w

Łodzi I z dnia
13 stycznia 2016r.
sygn. I ACa 925/15.
W ocenie sądu
odwoławczego na
nałożenie takiego
obowiązku pozwalał
kierunek i zakres
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, sam
wniosek apelanta nie
był natomiast dla
sądu odwoławczego
wiążący.

W orzecznictwie
trafnie podkreśla się,
że zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić wówczas,
gdy kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, to nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 11 kwietnia
1985 r., V KRN
178/85, OSNKW
1985, nr 7-8,
poz.60).
Niewspółmierność
zachodzi zatem

wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Wywody tak obrońcy, jak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dotyczące wymierzonych A.

K. (1) kar, w żadnym razie nie dowodzą wadliwości zaskarżonego orzeczenia rozumianego jako błędne skazanie na zbyt niską karą pozbawienia wolności i grzywnę, czy błędne niesięgnięcie po samoistną karę grzywny. W ocenie sądu odwoławczego, dokonując ustaleń co do warunków osobistych i właściwości oskarżonego, sąd rejonowy nie pominął żadnych istotnych okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających dla sprawcy. Obrona uwypuklała przyznanie się A. K., gdy tymczasem jego wyjaśnienia poza werbalnym przyznaniem się, nie wnosiły do sprawy żadnych merytorycznych treści. Pełnomocnik pokrzywdzonego umniejsza natomiast fakt niekaralności oskarżonego, mężczyzny już ponad 50-letniego, któremu – co wynika z akt sprawy – nie udało się jednak życiowy interes i skończył jako bardzo mocno zadłużony

dłużnik. Całościowa analiza akt sprawy i zmiany dokonane w toku postępowania apelacyjnego, nie uzasadniają ani częściowego złagodzenia , ani zaostrzenia orzeczonych wobec A. K. kar.

Natomiast, w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, z których wynika, iż oskarżony wykonuje jakieś czynności związane z prowadzeniem stacji diagnostycznej oficjalnie będącej własnością członka jego rodziny - przy czym nie ustalono jednoznacznie w sprawie w jakim konkretnie charakterze je wykonuje, a ustalono, że działalność jest tożsama (nieodpłatna pomoc?, nieoficjalne zatrudnienie? jako pomoc?, jako , faktyczny kierujący?), przy ustalonym braku wykonania w całości orzeczenia w/w sądu apelacyjnego, zasadnym było nałożenie na sprawcę obowiązku, o jakim mowa w art. 72 §1 pkt 8 kk. W sytuacji, gdy przestępcze

zachowanie miało związek z owym niewykonanym wyrokiem zasądającym, a w przedmiotowej sprawie nawet zaistniało w celu udaremnienia jego wykonania na drodze egzekucyjnej, nałożenie obowiązku zakreślonego czasowo jest ze wszech miar zasadne. W ocenie sądu odwoławczego, taka właśnie zmiana wyroku najlepiej zabezpieczy interes pokrzywdzonego, który po upływie określonego na okres 1 roku czasu, będzie mógł żądać od sądu oceny tego, czy ewentualny brak wykonania orzeczenia cywilnego (w całości, części) był zawiniony ze strony oskarżonego, a jeśli tak – będzie mógł oczekiwać negatywnych dla niego konsekwencji. Okres próby, na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego jest dłuższy.

Zdaniem sądu dokonane zmiany czynią zadość wszystkim

<p>postulatom i wskazaniom, o których mowa w art. 53 kk i tylko takie dają wystarczającą gwarancję na wszechstronne ukształtowanie świadomości prawnej oskarżonego, a przy tym nie zaburzają przekonania o istnieniu sprawiedliwości społecznej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1. wniosek obrońcy: o wymierzenie samoistnej kary grzywny, 2. wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego: o podwyższenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do lat dwóch (orzeczenie kary o charakterze bezwzględny) i podwyższenie orzeczonej kary grzywny do 200 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka oraz o zasadzenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 187.400 zł., jako wartości przedmiotów usuniętych spod egzekucji, która była prowadzona co do</p>	<p># zasadny 1 # częściowo zasadny 2 # niezasadne</p>		

<p>kwoty wymienionej w punkcie 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2016r. sygn. I ACa 925/15;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- zarzuty zasadne jedynie w odniesieniu do niewspółmierności zastosowanej wobec sprawcy represji karnej, rozumiane jako niewspółmiernie niskiej, ale uzasadniające jedynie założenie na oskarżonego w trybie art. 72 §1 pkt 8 kk obowiązku wykonania punktu 2 (część orzeczenia dotyczącego zasądzenia kwoty na rzecz pokrzywdzonego) wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2016r. sygn. I ACa 925/15;</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- wina i sprawstwo oskarżonego;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- słusznie przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 2 kk, a które wymierzono właściwą karę grzywny i karę pozbawienia wolności; szczegóły w punkcie 3.1.;	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
-nałożenie na sprawcę dodatkowego obowiązku w okresie próby;			
Zwięźle o powodach zmiany			
- wskazano szczegółowo w punkcie 3.1.;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3, 4, 5	Wniesione apelacje spowodowały		

zmianę wyroku „na niekorzyść” oskarżonego, przez co stosownie do art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Dz. U nr 49 póź. 223 z 1983 roku, koszty procesu za postępowanie odwoławcze, co do zasady winien ponieść A. K.. Ustalona sytuacja materialna i bytowa oskarżonego uzasadniały jednak zastosowanie instytucji zwolnienia go od obowiązku pokrycia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Wynagrodzenie przyznanego w sprawie obrońcy oskarżonego z urzędu przyznano na poziomie minimalnym, tak jak wynagrodzenie pełnomocnika uwzględnione w ramach zwrotu kosztów procesu poniesionych w sprawie przez oskarżyciela posiłkowego (kwota zasądzona na rzecz W. Ł. nie należy już do „kosztów sądowych”, a więc nie może być objęte

	normą art. 624 §1 kpk).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15.07.22r. II K 507/21		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15.07.2022r. w sprawie II K 507/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana